

opperste sliep, niet wakker maakte en ook voor de burenen, dat die geen gerucht speurden: 't ging immers geen mensch aan. Vandaag kwam Perdanske thuis.

Perdanske, die sinds twee jaren leefde in 't klooster van de zusters der Eeuwige Aanbidding in Lendeledede; al dien tijd had haar noviciaat geduurd, maar nu had ze de gelofte gedaan en mocht ze van de mère supérieure nog eenmaal terug in de wereld om afscheid te nemen van heur verwanten.

„D'r blonde schunne dochterke, d'r kleine „Perdanske, nou was ze geworden ma-seurken Buonavontura. Achter dezen dag „dan zou ze nooit meer terugkomme in 't „huizeke, waarin ze jonk gewist was.”

En daarom, daarom wou Valle, dat 't alles gekuist wierd en alles proper zag en glom en blonk, opdat Perdanske, als ze later, in 't klooster, terug dacht aan heur jonkheid zou weten: „'t Huizeke waar me „moedere weunde, dà was 'n schun proper „huizeke; de stove glom er lijk zulver, de „kinké lijk goud, gien muzeling kon ge iever-anst op de vloere speuren; in 't roam, „doar wazze pottokes mee reue blommen, „an de muur doar hinge beeldekes in lijstjes „die voadere zelfs gesneje had, astem nog „leefde en op de schouw doar stinge kos-telike postuurkes van Josep en Marria „en van Ons Heer, astem nog 'n klein man-neke waar.”

En zoo denkend poetste Valle 't koper van de lamp tot goud en 't blankijzer van de kachel tot zilver, maar ze moest er gedurig bij zuchten; 't ging zoo moeielijk om te bukken of te hurken en ze kost nauwelijks zien bij 't flauwe dansende licht van 't afgedropen eindje, dat nog in de keersepanne stak.

Perdanske zou er ook van opzien als ze gingen eten.

„Kiekensoep was 't er en varsch breud „en esp en fielae en bure Pelagie, die miek „petattefriet veur ulder — da was 'ne Belze, „die kost da — en achterdien kwamme d'r nog koekskes en peteetjes en vier fleskes

„bier, die ielk twee kluiten kosten....” Maar 't was euk veur de leste.... de allerleste moal, da Perdanske zou eten bij heur moedere.”

Valle, die zoo peinzend op heur knieën schoof over den vloer, bleef even roerloos, dan ontlastte heur gedachten zich in een stootende zucht en met snokkende stem zei ze hardop:

„Joa-et.... agge oud wordt.... agge „oud wordt.... dat zijn dinge....”

„Moedere.... wast nou? Bende gij op?” riep Omeer's stem ineens van boven.

Valle verschoot er van, dan zei ze zachtjes:

„Joa-et Omeer, 'k ben ik 't.”

„Schort ou wat, dagge zeu zucht?”

„Neeë.”

„Was 'tdan, moedere?”

„'k Ben ik an 't kuisen.... 't mot toch „proper weze veur Perdanske....”

„Ah.... 't is dadde!” zei Omeer.

Ze hoorde hem het bed uitspringen, loopen over den zolder en een paar oogenblikken achter dien kwam hij de trap af op zijn kousenvoeten.

„'k Goan ik ou helpe, moedere.”

Zijn kop stond ruig van 't ongekamde blonde haar; zijn kaken waren nog rood van de beddewarmte en zijn oogen dikvig omwald, maar seffens wierd hij bleeker en als hij plots rilde van de kou in 't ochtendkille kamerke, waar zijn asem als damp uit zijn mond joeg, vroeg hij met een huivering:

„De stove nog nie angeleed? Oeje, oeje. „moar das toch koud van morgend!”

Valle had het nog niet bespeurd in heur ieverigen jacht vol gepeizen, maar nu, ineens, voelde ze heur handen ook verstijfd; ze hield ze voor de mond en asemde er in.

Omeer legde houtskool in de kachel, goot er een scheut petrool op, dan zocht hij.

„De stekskes, moedere?”

Ze grabbelde in haar zak, haalde er een handvol uit, centen en bidkralen en het dooske met lucifers.

„Ierzeu....de stekskes.”

Even later zijgde de hitte der gloeiende